

Ήταν υπέροχη μέρα σήμερα (15565)

Είναι υπέροχη μέρα σήμερα... όπως πάντα. Η ζωή στην πόλη είναι τόσο ενδιαφέρουσα. Υπάρχουν ένα σωρό ασχολίες με τις οποίες μπορείς να καταπιαστείς και να απορροφηθείς καθώς η μέρα κυλάει. Σχολείο δεν υπάρχει πια. Ευτυχώς το κατήγησαν. Έστειλαν εκεί οι γονείς τα παιδιά τους και απάνθρωποι «εκπαιδευτικοί» προσπαθούσαν με εξίσου απάνθρωπες μεθόδους να τους διδάξουν με το ζόρι... Μάλιστα με το ζόρι! Πού ακούστηκε αυτό; Όπως είπα και πριν αυτό είναι πια παρελθόν και οι νέοι έχουν ελεύθερη όλη τη μέρα τους για να την περάσουν με τον τρόπο που αυτοί θέλουν. Αυτή σίγουρα είναι η ζωή που κάθε κοινωνία ονειρεύεται. Πόσο κρίμα που δεν μπορούν να την έχουν όλοι, είναι μόνο για τους εκλεκτούς... και εμείς είμαστε εκλεκτοί! Αυτές ήταν οι τελευταίες μου σκέψεις ενώ άφησα το σπίτι μου βγαίνοντας στο δρόμο. Εισέπνευσα τον καθαρό αέρα ο οποίος είχε αναμειχθεί με το μεθυστικό άρωμα των καυσαερίων και των άλλων ρύπων που συζούσαν με την ατμόσφαιρα. Αυτή είναι η μυρωδιά της ανάπτυξης και της προόδου. Τουλάχιστον έτσι μας λένε. Άλλα σίγουρα θα 'χουν δίκιο! Αυτοί πάντα έχουν δίκιο. Συνέχισα τη διαδρομή μου χωρίς έγνοιες να τριβελίζω τις σκέψεις μου. Χωρίς προβλήματα να με σταματούν για να στοχαστώ γιατί απλά δεν υπάρχουν προβλήματα. Όλα είναι λυμένα, τακτοποιημένα και στη θέση τους. Στις στιγμές που πέρασαν κάτι τράβηξε την προσοχή μου, μια ρακένδυτη μορφή, η οποία φαινόταν να ζει κυριολεκτικά σε ένα παγκάκι καθώς τριγύρω από το παγκάκι υπήρχαν ξεφτισμένες κουβέρτες, ένα σκοροφαγωμένο μαξιλάρι και κούτες. Κοντοστάθηκα λίγο και μετά συνειδητοποίησα για τι επρόκειτο. Ήταν ένας από αυτούς τους ανόητους που τόλμησε να αμφισβητήσει τους μεγάλους μας ευεργέτες. Αχάριστοι άνθρωποι που δεν δέχονταν αυτά που τους προσφέρονταν αυτά πάθαιναν. Η προσοχή μου στράφηκε ξανά προς τη διαδρομή μου. Έπρεπε να φτάσω στο μαγαζί με τα βιντεοπαιχνίδια και να περάσω εκεί παραγωγικά τη μέρα μου. Ύστερα από περπάτημα πέντε λεπτών έφτασα επιτέλους στο μαγαζί. Η ατμόσφαιρα στο εσωτερικό του ήταν βαριά και αποπνικτική... τόσο οικεία! Χαιρέτησα τον ιδιοκτήτη και μετά πήγα στο αγαπημένο μου ηλεκτρονικό. Πόσες ώρες είχα περάσει σε αυτήν την παιχνιδομηχανή!! Οι ώρες πέρασαν απίστευτα γρήγορα και εγώ έπρεπε δυστυχώς να φύγω. Με βαριά καρδιά σηκώθηκα από το κάθισμα μου και έσυρα τα πόδια μου μέχρι την έξοδο. Είχε νυχτώσει και ο ουρανός ήταν σκοτεινός, ζοφερός, σχεδόν απειλητικός. Κοίταξα γύρω μου μόνο και μόνο για να διαπιστώσω πως το περιβάλλον ταίριαζε με τον ουρανό. Τα πάντα ήταν ήσυχα και δεν υπήρχαν σημάδια ζωής πουθενά γύρω μου, εκτός από τον άστεγο που είχα προσπεράσει καθώς πήγαινα προς το αγαπημένο μου μαγαζί. Φώναζε μόνος του μες τη νύχτα κάτι ακαταλαβίστικα πράγματα περί ισότητας και ελευθερίας. Τον αγνόησα επιδεικτικά και άρχισα να περπατώ προς το σπίτι μου. Δεν ήταν η κατάλληλη ώρα να είμαι έξω. Ενώ βρισκόμουν καθοδόν για το σπίτι μου, ένα αόρατο χέρι καταπιεσμένης θέλησης με τράβηξε προς μια τελείως άλλη διαδρομή. Χωρίς να το καταλάβω, άρχισα να πηγαίνω προς τα σύνορα της πόλης. Όταν βρέθηκα εκεί άγγιξα το χοντρό γυαλί που περιέβαλλε όλη την πόλη μας. Ήταν πολύ ενδιαφέρον... σαν μια τεράστια γυάλινη μπάλα προστασίας. Ήταν ένα μέτρο για να μας

κρατήσουν ασφαλείς οι ευεργέτες μας. Έσπρωξα το πρόσωπό μου πάνω στο γυαλί προσπαθώντας να δω προς την άλλη μεριά του. Αυτό που είδα ήταν ζωή... πραγματική ζωή. Μία λίμνη, ένα απέραντο λιβάδι και ελάχιστα μικρά σπιτάκια τα οποία καμία σχέση δεν είχαν με τους τεράστιους ουρανοξύστες στους οποίους ζούσαμε εμείς. Υπήρχε και κάτι άλλο όμως, το οποίο ήταν παράταιρο. Είχε ήλιο. Σαν τον δικό μας, μόνο πιο φωτεινό! Είδα παιδιά να τρέχουν και να παίζουν στην αλάνα. Είδα τη χαρά ζωγραφισμένη στα πρόσωπα όλων τους. Ένιωσα ένα απέραντο αίσθημα ελευθερίας. Ήθελα να τους ακολουθήσω, να τρέξω μαζί τους μα το αδιαπέραστο γυαλί κατέστησε αυτήν την επιθυμία μου αδύνατη. Γέμισα τα πνευμόνια μου αέρα και άρχισα να φωνάζω με όλη μου τη δύναμη, με όλη μου την ψυχή! Και τότε απλά η απόγνωση που εξανεμίστηκε. Ήμουν και πάλι καλά. Πήγα στο σπίτι μου και έκατσα στον καναπέ μου. Άνοιξα την τηλεόραση βλέποντας διάφορα προγράμματα μέχρι να με πάρει ο ύπνος.

Ήταν υπέροχη μέρα σήμερα.